

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 389/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 26 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 21 S 97/2009 a jeho uznesením z 27. augusta 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. novembra 2010 doručená sťažnosť J. Š., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 26 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 S 97/2009 a jeho uznesením z 27. augusta 2010.

Zo sťažnosti, z jej príloh, ako aj z vyžiadanej spisovej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručenou pôvodne Krajskému súdu v Trenčíne 18. septembra 2009 domáhal proti Ústavu na výkon väzby Zboru väzenskej a justičnej stráže, Hlboká cesta 21, Žilina (ďalej len „žalovaný ústav“) doručenia rovnopisov rozhodnutia sp. zn. 6/2006 z 8. marca 2006 a rozhodnutia sp. zn. 11/2006 zo 17. marca 2006 a zároveň rozhodnutia tohto správneho orgánu vo veciach ním podaných odvolaní proti disciplinárnym trestom z 8. marca 2006 a zo 17. marca 2006 vedených pod sp. zn. 6/2006 a sp. zn. 11/2006.

Počas výkonu väzby v žalovanom ústave bol sťažovateľ disciplinárne potrestaný rozhodnutiami sp. zn. 6/2006 z 8. marca 2006 a sp. zn. 11/2006 zo 17. marca 2006. Sťažovateľ tvrdil, že dosiaľ mu neboli doručené označené rozhodnutia a písomné odvolania sa stratili, pretože správny orgán bol toho názoru, že sa neodvolal. Keďže bol toho názoru, že žalovaný ústav vo veci nerozhodoval v primeranej lehote, podal Krajskému súdu v Trenčíne žalobu proti nečinnosti tohto orgánu podľa § 250t Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Po postúpení veci miestne príslušnému krajskému súdu bolo konanie ďalej vedené pod sp. zn. 21 S 97/2009.

Krajský súd uznesením sp. zn. 21 S 97/2009 z 27. augusta 2010 návrh sťažovateľa ako nedôvodný zamietol. Sťažovateľ tvrdí, že postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 S 97/2009 a jeho uznesenie z 27. augusta 2010 je „v rozpore so zákonom a ústavou, v rozpore so stabilizovanou judikatúrou Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR, ako aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva... lebo krajský súd zásadným spôsobom poprel účel a význam (zmysel) relevantných ustanovení OSP...“.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu v sťažnosti označených základných práv krajským súdom sťažovateľ okrem iného uviedol:

«V prvom rade musím namietat' protiústavný postup krajského súdu v príkrom rozpore s ust. § 1, § 5 ods. 1, § 30 druhá veta OSP pretože si súd nesplnil ani len zákonnú povinnosť riadne a včas ma poučiť o procesných právach a povinnostiach a dať mi reálnu možnosť na ich uplatnenie pred meritórnym rozhodnutím. Niet pochýb o tom, že tým bolo

porušené moje základné právo na právnu pomoc a prístup k nej ako aj právo na informácie v zmysle čl. 47 ods. 2 a čl. 26 ods. 1 ústavy.

Ďalej som toho názoru, že krajský súd pochybil aj v ďalšom smere a to najmä protiprávnym postupom v rozpore s § 18 prvá a tretia veta OSP, pretože intenzívne komunikoval iba so žalovaným ÚVV a ÚVTOS Žilina, umožnil mu dodatočne vyjadriť sa k sporným skutočnostiam vyplývajúcim z obsahu originálnych materiálov a predložiť dáke fiktívne a pochybné dôkazy; úradné fotokópie originálov, ktoré však obsahom nekorešpondovali s originálmi. Bolo povinnosťou súdu umožniť aj žalobcovi (sťažovateľovi) sa vyjadriť k sporným skutočnostiam a údajným dôkazom ešte pred meritórnym rozhodnutím a dať mu reálnu možnosť zaujať stanovisko najmä pre objektívne rozhodnutie. Žalobca nemal nikdy možnosť sa riadne oboznámiť s obsahom administratívneho spisu žalovaného preto aspoň v konaní pred súdom by súd mal zabezpečiť reálny prístup k informáciám v predmetnom administratívnom spise žalovaného.

Znemožnenie vyjadriť sa k sporným skutočnostiam a (údajným) dôkazom dodatočne žalovaným predložených, považujem za porušenie práva môcť sa vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ako aj práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 ústavy.

Porušenie práva na súdnu ochranu, spravodlivý proces a riadne odôvodnenie rozhodnutia vidím najmä v nesprávnom právnom posúdení merita veci, nesprávnom hodnotení dôkazov a nedostatočnom zdôvodnení meritórneho rozhodnutia v rozpore s ust. § 120 ods. 1 OSP, § 132 až 134 OSP a § 167 ods. 2 v spojení s § 157 ods. 2 OSP, pretože súd nesprávne aplikoval a interpretoval uvedené ustanovenia zákona.

Omyl súdu pri aplikácii a interpretácii právnych noriem je nesprávnym právnym posúdením veci, ktoré vidím v porušení ustanovenia § 1 zákona č. 71/1967 Zb. („Sp. por.“) a § 28 ods. 2 zákona č. 156/1993 Z. z. pretože krajský súd neaplikoval Sp. por. v zmysle jeho subsidiárnej zásady a ani žiadnym presvedčivým, logickým a dostatočným spôsobom neuviedol právny názor a relevantné ustanovenia o ktoré oprel svoje úvahy a argumenty. Som toho názoru, že žalovaný v napadnutom disciplinárnom konaní mal podľa § 28 ods. 2 zákona č. 153/1993 Z. z. v spojení s § 1 Sp. por. primerane postupovať a aplikovať Sp. por., ale v skutočnosti to tak nebolo...»

Podľa sťažovateľa krajský súd svoj názor, že deň vyhlásenia rozhodnutia je aj dňom jeho riadneho doručenia, neoprel o žiadne ustanovenia zákona, bližšie to nekonkretizoval a okrem toho opomenul analyzovať, či samotné predpísané tlačivo zodpovedá zákonným požiadavkám; z tohto hľadiska *„je odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu zjavne nedostatočné, zmätočné, nepresvedčivé a teda v rozpore s ust. § 157 ods. 2 OSP“*.

V záverečnej časti svojej sťažnosti sťažovateľ zásadne odmieta, že on alebo niekto iný v jeho prospech a s jeho vedomím *„vykonal dáky nezákonný a neoprávnený zásah do administratívneho spisu žalovaného, veď to je úplne absurdné tvrdenie, ktoré nezodpovedá skutočnosti ani originálnym záznamom v spise, navyše ja som sa riadne a včas odvolal resp. podal sťažnosť čo dokazujú jednoznačne všetky relevantné dokumenty a opak toho je lož, ktorá zaťažuje v celom rozsahu žalovaného, aby preukázal svoje rafinované a nepravdivé tvrdenia o údajných neoprávnených zásahoch...“*.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd Žilina postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 31 S 97/2009 porušil tak samostatne ako aj v organickom spojení základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu, právo na spravodlivý súdny proces, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu, právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR, právo na právnu pomoc a prístup k nej podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, právo na rovnosť účastníka konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, právo môcť sa vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, právo na informácie podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR.

Krajskému súdu Žilina sa zakazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 21 S 97/2009 pokračovať v porušovaní vyššie označených základných práv a prikazuje mu obnoviť stav pred ich porušením.

Uznesenie Krajského súdu Žilina sp. zn. 21 S 97/2009-33 zo dňa 27. 8. 2010 sa v celom rozsahu zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10 000,- EUR, spolu s úrokom z omeškania podľa § 3 Nr SR

č. 87/1995 Z. z., ktoré je povinný Krajský súd Žilina do dvoch mesiacov od právoplatnosti (doručenia) tohto nálezu

Krajský súd Žilina je povinný uhradiť štátu a sťažovateľovi prípadné trovy konania.“

Sťažovateľ požiadal ústavný súd o ustanovenie advokáta na konanie pred ústavným súdom z dôvodov, že *„sa nachádzam v hmotnej a materiálnej núdzi, dlhodobo bez pracovného zaradenia v ÚVTOS (hoci prácu som nikdy neodmietol), teda som dlhodobo od roku 2005 bez akýchkoľvek fin. príjmov, čím je pre mňa komerčná právna pomoc absolútne nedostupná“.*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade so stabilizovanou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Postup ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predurčuje jeho ústavné postavenie vyjadrené v čl. 124 ústavy, podľa ktorého je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. V súvislosti so svojím ústavným postavením ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákona alebo iného všeobecne

záväzného právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Analogicky je základnou súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy umožnenie reálneho prístupu každému, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, k súdnemu prieskumu takéhoto rozhodnutia. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 (ako aj podľa čl. 46 ods. 2) ústavy nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Uvedené právne názory sú základným východiskom aj pre predbežné prerokovanie sťažnosti sťažovateľa.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 S 97/2009 a jeho uznesením z 27. augusta 2010

Sťažovateľ v prvom rade tvrdí, že namietaným postupom a uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Podľa § 7 ods. 2 OSP v občianskom súdnom konaní súdy

preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve súdy preskúmajú na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 2 OSP v správnom súdnictve súdy preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Podľa § 250t ods. 3 OSP orgán verejnej správy, proti ktorému návrh smeruje, je povinný bezodkladne po doručení návrhu predložiť súdu vyjadrenie k návrhu a príslušný spis. K rozhodnutiu o návrhu si môže súd vyžiadať stanovisko nadriadeného správneho orgánu.

Podľa § 250t ods. 4 OSP súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako tri mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrh orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne.

Podľa § 250t ods. 7 OSP proti rozhodnutiu súdu nie je prípustný opravný prostriedok.

V okolnostiach prípadu sťažovateľ za nečinnosť žalovaného ústavu považuje to, že mu neboli doručené rozhodnutia sp. zn. 6/2006 z 8. marca 2006 a sp. zn. 11/2006 zo 17. marca 2006 týkajúce sa uložených disciplinárnych trestov z 8. marca 2006 a zo 17. marca 2006 za jeho disciplinárne priestupky ani rozhodnutia o jeho odvolaniach, pričom označené rozhodnutia podľa jeho tvrdenia neobsahovali náležitosti iných správnych rozhodnutí. Podľa názoru sťažovateľa disciplinárne konanie malo prebiehať v súlade s § 28 ods. 2 zákona č. 156/1993 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov [v danom prípade je relevantné znenie účinné do 1. júla 2006, pozn. (ďalej len „zákon o výkone väzby“)] s primeraným použitím ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), ale „v skutočnosti to tak nebolo“.

Ústavný súd konštatuje, že v čase ukladania sťažovateľom uvádzaných disciplinárnych trestov bolo disciplinárne konanie upravené zákonom o výkone väzby v znení zákona č. 451/2002 Z. z. (§ 19 až § 22) a vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 114/1994 Z. z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu väzby v znení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 500/2002 Z. z. (§ 34 až § 37). Podľa uvedenej právnej úpravy zákon o výkone väzby zveril disciplinárnu právomoc ukladať disciplinárne tresty povereným funkcionárom ústavu, pričom trest umiestnenia do samoväzby na dobu 5 dní bol podľa uvedenej vyhlášky oprávnený uložiť odborný referent oddelenia výkonu väzby a výkonu trestu.

Z priloženej spisovej dokumentácie krajského súdu ústavný súd zistil, že pred podaním návrhu proti nečinnosti správneho orgánu na súd podal sťažovateľ 1. júla 2009 podnet týkajúci sa uložených disciplinárnych trestov z 8. marca 2006 a zo 17. marca 2006 Okresnej prokuratúry v Žiline (ďalej len „okresná prokuratúra“). Tento podnet bol vybavený prípisom okresnej prokuratúry č. k. 3 Pn 5/2009-69 z 12. augusta 2009, ktorá v ňom konštatovala, že žalovaný ústav postupoval v danom prípade v súlade so zákonom. V označenom prípise okresná prokuratúra okrem iného uviedla:

„Disciplinárnym trestom pod číslom 6/2006 zo dňa 08. 03. 2006 bol J. Š. uložený trest 5 dní samoväzby za nesplnenie príkazu príslušníka ZVJS. Proti uvedenému rozhodnutiu sťažnosť nebola podaná, pričom trest bol vykonaný od dňa 17. 03. 2006 do 22. 03. 2006. Rozhodnutie o treste bolo menovanému oznámené, odmietol sa k nemu vyjadriť a podpísať oznámenie rozhodnutia.

Disciplinárnym trestom pod číslom 11/2006 zo dňa 17. 03. 2006 bol J. Š. uložený trest 5 dní samoväzby za nesplnenie príkazu príslušníka ZVJS. Proti uvedenému rozhodnutiu sťažnosť nebola podaná, pričom trest bol vykonaný od dňa 23. 03. 2006 do 27. 03. 2006. Rozhodnutie o treste bolo menovanému oznámené, odmietol sa k nemu vyjadriť avšak podpísal oznámenie rozhodnutia.

.... Pokiaľ ide o skutočnosť, že predmetné disciplinárne rozhodnutia Vám neboli oznámené, toto potvrdené nebolo, pričom zák. č. 71/1967 Zb. správny poriadok v znení neskorších predpisov, v zmysle § 51 ods. 2 umožňuje, aby účastníkovi konania, ktorý je prítomný, mohlo sa rozhodnutie oznámiť ústnym vyhlásením.

Keďže proti disciplinárnym rozhodnutiam nebol podaný opravný prostriedok, rozhodnutia odvolacích orgánov neboli vydané a tým pádom, nič Vám nemalo byť doručované.“

Keďže z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ skutkovo v predmetnej veci predovšetkým namieta nečinnosť správneho orgánu (k tomu smerovala jeho žaloba, o ktorej krajský súd rozhodol namietaným uznesením, pozn.), ústavný súd upriamuje pozornosť na § 250t ods. 1 OSP, podľa ktorého fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym

predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť.

Týmto zákonným postupom sa zabezpečuje ústavou garantované právo na súdnu a inú právnu ochranu. Toto právo zahŕňa aj právo fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktorá sa domáha, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť v lehote, ktorú zároveň určí. Orgán verejnej správy nekoná spôsobom určeným príslušným právnym predpisom, najmä ak je v konaní nečinný a uvedenou nečinnosťou je fyzická osoba alebo právnická osoba ukrátená na svojich právach.

Ústavný súd v súvislosti s argumentáciou sťažovateľa obsiahnutou v sťažnosti považoval za potrebné poukázať na podstatu a účel konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, ktorú možno vyvodiť predovšetkým z ustanovenia § 250t ods. 1 OSP prvej vety a spočíva v možnosti účastníkov konania pred orgánom verejnej moci domáhať sa prostredníctvom žaloby odstránenia nečinnosti orgánu verejnej správy (žalovaného ústavu), ktorý vo veci nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom, pričom týmto odstránením nečinnosti orgánu verejnej správy sa vytvoria predpoklady aj na odstránenie právnej neistoty účastníkov tohto konania, ktorej dlhodobé a neprimerané pretrvávanie spravidla naznačuje, že dochádza k porušovaniu ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Úloha súdu v tomto konaní spočíva v povinnosti preskúmať na základe žaloby, či je dotknutý orgán verejnej správy (žalovaný ústav) v napadnutom konaní skutočne nečinný, resp. či nekoná bez vážneho, t. j. právne relevantného a akceptovateľného dôvodu, a na tomto základe rozhodnúť buď tak, že dotknutému orgánu verejnej správy uznesením uloží, aby v primeranej lehote vo veci rozhodol, alebo ak dospeje k záveru, že žaloba je nedôvodná alebo neprípustná, žalobu uznesením zamietne.

V napadnutom uznesení krajský súd svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby sťažovateľa smerujúcej proti nečinnosti žalovaného ústavu odôvodnil takto:

«Podľa § 250t ods. 1 O. s. p. fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Konania o disciplinárnych priestupkoch neboli konania v zmysle správneho poriadku, a preto ani neboli vydané rozhodnutia v zmysle tohto zákona.

Uvedené skutočnosti a najmä prípustnosť podania mimoriadnych opravných prostriedkov boli žalobcovi vysvetlené osobne vedúcim oddelenia výkonu väzby a výkonu trestu.

Z predloženého správneho spisu bolo zistené, že tak rozhodnutie o disciplinárnom treste zo dňa 8. 3. 2006 ako aj zo dňa 17. 3. 2006 je vydané na predpísanom tlačive – „Záznam o disciplinárnom priestupku“, kde sa na prednej strane uvádza označenie obvineného, dôvod návrhu na disciplinárny trest s označením organizačnej zložky ZVJS, podpis príslušníka a dátum, dôkazné prostriedky a vyjadrenie obvineného. Na druhej strane tlačiva je dátum rozhodnutia o disciplinárnom treste, samotné rozhodnutie, ktoré musí obsahovať náležitosti - výrok s uvedeným príslušného ustanovenia zákona, podľa ktorého bolo rozhodnuté, poučenie obvineného o možnosti podať opravný prostriedok, podpis obvineného. V ďalšej časti je kolónka pre podanie sťažnosti obvineného proti disciplinárnemu trestu s uvedením dátumu, kedy bola podaná a podpis obvineného, ďalej rozhodnutie funkcionára o sťažnosti proti disciplinárnemu trestu, vyjadrenie ústavného lekára a záznam o vykonaní disciplinárneho trestu s uvedením začiatku výkonu disciplinárneho trestu (deň a čas) a konca výkonu (deň a čas) a nakoniec záznam s uvedením dátumu o vrátení záznamu do osobného spisu obvineného.

Rozhodnutie o disciplinárnom treste sp. zn. 6/2006 bolo žalobcovi oznámené pri prejednaní disciplinárneho priestupku dňa 8. 3. 2006, pričom bol osobne poučený o možnosti podať proti rozhodnutiu odvolanie (ktoré má odkladný účinok, ak sa nejedná o trest umiestnenia do samoväzby resp. ak udržanie poriadku a disciplíny v ústave vyžaduje, aby trest bol vykonaný ihneď). Poučenie obvineného v zázname o disciplinárnom priestupku odmietol podpísať. Proti tomuto rozhodnutiu menovaný nepodal písomné odvolanie podľa § 22 ods. 1 zákona o výkone väzby, o čom je vykonaný zápis v zázname o disciplinárnom

priestupku. Žalobcovi bolo uložených 5 dní samoväzby v zmysle § 19 ods. 1, 2 písm. c) zákona č. 156/1993 Z. z. v znení zákona č. 451/2002 Z. z.. V časti, kde môže obvinený podať sťažnosť proti rozhodnutiu, je zápis, že sa nevyjadril a v zákonnej lehote nepodal písomné odvolanie. Zápis je podpísaný príslušníkom Zboru ZVJS. Zároveň však v kolónke - Sťažnosť obvineného proti disciplinárnemu trestu, je uvedené slovo „áno“ (s dátumom podania 8. 3. 06 a s podpisom žalobcu. Následne v časti, kde má byť rozhodnuté o podanej sťažnosti nie je žiaden záznam a kolónka je vyčiarknutá.

Rozhodnutie o disciplinárnom treste sp. zn. 11/2006 bolo žalobcovi oznámené pri prejednaní disciplinárneho priestupku dňa 17. 3. 2006, pričom bol osobne poučený o možnosti podať odvolanie proti rozhodnutiu, čo potvrdil svojím podpisom. Práva podať sťažnosť proti rozhodnutiu sa vzdal 17. 3. 2006, čo potvrdil svojím podpisom. Žalobcovi bol v zmysle § 19 ods. 1, 2 písm. c) zákona č. 156/1993 Z. z. v znení zákona č. 451/2002 Z. z. uložený ďalší disciplinárny trest 5 dní samoväzby. V tomto prípade rozhodnutie aj s daným poučením podpísal. V časti, kde mohol podať sťažnosť bolo uvedené slovo „nie“ s dátumom 17. 3. 2006 a podpisom žalobcu. Následne však slovo „nie“ bolo prečiarknuté a nahradené slovom „áno“. Avšak v rozhodnutí o sťažnosti proti disciplinárnemu trestu sa žiaden záznam nenachádza.

V oboch prípadoch bol uložený disciplinárny trest aj vykonaný.

Vzhľadom na vyššie uvedené nezrovnalosti v záznamoch o uložených disciplinárnych trestoch, súd vyzval žalovaného, aby sa k sporným skutočnostiam, t. j. k rozporným záznamom o podaných sťažnostiach žalobcu proti disciplinárnym trestom opätovne vyjadril.

Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že žalobca proti disciplinárnym trestom zo dňa 8. 3. 2006 a 17. 3. 2006 v zákonnej lehote odvolanie nepodal. Zaslané kópie záznamov o disciplinárnych trestoch nesú znaky neoprávneného zásahu v časti, kde má obvinený možnosť podať sťažnosť proti disciplinárnemu trestu. Práve podanie opravných prostriedkov v uvedených prípadoch bolo predmetom viacerých podnetov J. Š. podaných pre údajne nezákonný postup v konaní o disciplinárnych trestoch.

Žalovaný spolu s vyjadrením zaslal aj fotokópie záznamov o disciplinárnych priestupkoch a uložených disciplinárnych trestov zo dňa 8. 3. 2006 a 17. 3. 2006, ktoré boli žalovaným vyhotovené v mesiaci júl 2009 na základe pokynu prokurátora Okresnej prokuratúry v Žiline o predložení rozhodnutí o uvedených disciplinárnych trestoch.

Zaslané kópie záznamov neobsahujú žiadne zásahy do pôvodného textu.

Ako bolo už vyššie uvedené, rozhodnutia o uložení disciplinárneho trestu sa vydávajú na predpísanom tlačíve, ktoré zároveň uvádza náležitosti vydaného rozhodnutia a zároveň zaznamenáva ďalší postup po vydaní takéhoto rozhodnutia. V danom prípade sa rozhodnutie oznamuje ústnym vyhlásením a jeho písomná forma je súčasťou osobného spisu obvineného. Deň ústneho vyhlásenia rozhodnutia je zároveň aj dňom doručenia, preto na námietku žalobcu, že rozhodnutie mu nebolo doručené, nebolo možné prihliadnuť a ani jej vyhovieť, keďže pri prejednaní priestupku a následne pri rozhodnutí o disciplinárnom treste bol prítomný a osobne sa ho zúčastnil.

Súd zároveň k zisteným rozporom v záznamoch o podaní sťažností proti rozhodnutiam o disciplinárnych trestoch uvádza, že ide o zrejme neoprávnené zásahy, ktoré mali vyvolať dojem, že sťažnosti boli podané v zákonných lehotách a žalovaný o nich nekonal, čo by bolo možné následne vyhodnotiť ako nezákonný postup, resp. nečinnosť orgánu verejnej správy.

Žalobca svoje tvrdenie, že opravné prostriedky boli podané písomne a v zákonnej lehote, v konaní nepreukázal, keď toto tvrdenie nepodporujú ani samotné záznamy o disciplinárnych priestupkoch, keďže totožné záznamy, ktorých kópie boli vyhotovené v júli 2009 neobsahujú žiadne rozporné údaje a je z nich jednoznačne preukázané, že opravné prostriedky podané neboli.

Súd vychádzajúc zo skutočností zistených zo správneho spisu musel konštatovať, že žaloba proti nečinnosti žalovaného bola podaná nedôvodne, nakoľko jeho nečinnosť nebola zistená.»

Podľa názoru ústavného súdu si krajský súd primeraným a pritom ústavne akceptovateľným spôsobom splnil úlohu vyplývajúcu mu z ustanovení štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku označenej nadpisom „Konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy“, keďže na základe žaloby sťažovateľa preskúmal, či je žalovaný správny orgán (ústav na výkon väzby) v predmetnom konaní skutočne nečinný, resp. či nekoná bez vážneho, t. j. právne relevantného a akceptovateľného dôvodu, a na základe toho napadnutým uznesením rozhodol.

Kľúčovou, a teda právne aj skutkovo relevantnou otázkou v predmetnom konaní, na ktorú bol krajský súd povinný jasne a presvedčivo zodpovedať, bola otázka, či je (bol) žalovaný ústav v tomto konaní skutočne nečinný, resp. či nekoná bez vážneho, t. j. právne relevantného a akceptovateľného dôvodu. Ako vyplýva z citovanej časti napadnutého uznesenia krajského súdu, na túto otázku odpovedal síce stručne, ale podľa názoru ústavného súdu jasne a zrozumiteľne. Krajský súd uviedol, že žalovaný ústav nebol v konaniach týkajúcich sa sťažovateľovi uložených disciplinárnych trestov nečinný, ak rozhodnutie o nich mu nedoručoval, ale mu boli oznámené v jeho prítomnosti ústnym vyhlásením, pretože Správny poriadok v zmysle § 51 ods. 2 umožňuje, aby účastníkovi konania, ktorý je prítomný, mohlo sa rozhodnutie oznámiť ústnym vyhlásením. Krajský súd v zmysle uvedeného deň ústneho vyhlásenia rozhodnutia považoval zároveň za deň jeho doručenia. Zároveň vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že sťažovateľ bol poučený o práve podať opravný prostriedok a že opravné prostriedky proti rozhodnutiam o uložení disciplinárnych trestov sťažovateľom podané neboli.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva domáhať sa ochrany u príslušného orgánu a námietku, že krajský súd mu túto ochranu neposkytol, ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že sťažovateľovi bola v konaní krajského súdu sp. zn. 21 S 97/2009 nepochybne poskytnutá ochrana. K porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 (ako aj podľa čl. 46 ods. 2) ústavy by došlo vtedy, pokiaľ by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne a pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (I. ÚS 225/05). Odmietnutie žaloby proti nečinnosti správneho orgánu samo osebe nemožno považovať za odmietnutie spravodlivosti (IV. ÚS 99/09). Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti v tejto súvislosti vyslovil, že právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy nezahŕňa v sebe záruku úspechu v konaní. Ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa predstáv účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia tohto ústavného práva ústavnou sťažnosťou (m. m. II. ÚS 3/97).

K namietanému porušeniu základného práva môcť sa vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ku ktorému malo dôjsť neumožnením sťažovateľovi oboznámiť sa s vyjadrením žalovaného ústavu a zaujať stanovisko k nemu, ústavný súd poznamenáva, že krajský súd postupoval v danom prípade podľa už citovaného § 250t ods. 3 OSP, podľa ktorého orgán verejnej správy, proti ktorému návrh smeruje, je povinný bezodkladne po doručení návrhu predložiť súdu vyjadrenie k návrhu a príslušný spis, a tiež podľa § 250e OSP (... predseda senátu môže nariadiť žalovanému, aby sa k obsahu žaloby vyjadril...), ktoré sa tiež aplikuje na konanie o žalobách proti nečinnosti orgánov verejnej správy. V danom prípade totiž išlo o rozhodovanie o žalobe v rámci správneho súdnictva, ktoré je upravené v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Navyše, aplikácia sťažovateľom uvádzaného § 114 OSP označeného nadpisom „Príprava pojednávania“, ktorý je súčasťou prvej hlavy tretej časti Občianskeho súdneho poriadku, v danom prípade neprichádzala do úvahy aj vzhľadom na znenie § 250t ods. 4 prvej vety OSP, v zmysle ktorej o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy súd rozhodne „... bez pojednávania uznesením“.

Postup krajského súdu v konaní, pri ktorom postupoval podľa právnej úpravy lex specialis upravujúcej tento postup (správne súdnictvo), a nie podľa všeobecnej právnej úpravy upravenej v tretej časti Občianskeho súdneho poriadku označenej nadpisom „Konanie v prvom stupni“, bol postupom v súlade so zákonom, a preto nemohlo takýmto postupom krajského súdu podľa názoru ústavného súdu dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani jeho základného práva garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 467/2010).

Ani v súvislosti s námietkou sťažovateľa, že sa nemohol vyjadriť ku všetkým dôkazom, ústavný súd nezistil porušenie procesných ustanovení § 250t ods. 3 OSP a § 250e OSP, ktoré by malo za následok namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Pokiaľ sťažovateľ tvrdil, že nemal nikdy možnosť sa riadne oboznámiť s obsahom administratívneho spisu žalovaného ústavu, ústavný súd poukazuje na to, že na základe

výzvy krajského súdu žalovaný ústav predložil kópie záznamov o nahliadnutí sťažovateľa do osobného spisu na jeho žiadosť v dvoch prípadoch, a to 15. októbra 2009 v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v... a 24. februára 2010 v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v... Podľa týchto záznamov účelom nahliadnutia do osobného spisu bolo oboznámenie sa s jeho obsahom.

Ústavný súd preto konštatuje, že krajský súd sa v danom prípade ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal námietkami sťažovateľa, ktorých posúdenie bolo relevantné na rozhodnutie o veci a závery jeho uznesenia sú dostatočne odôvodnené. Výklad príslušných zákonných ustanovení bol nepochybne v právomoci krajského súdu a nemožno dospieť ani k záveru, že by jeho výklad zjavne vybočoval z rámca týchto ustanovení, a tým bol z ústavného hľadiska neospravedlňiteľný a neudržateľný.

S ohľadom na tieto skutočnosti ústavný súd považuje napadnutý postup a uznesenie krajského súdu z ústavného hľadiska za akceptovateľné, a preto neprichádza ani do úvahy, aby ich mohol po prijatí návrhu na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a tiež porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Preto bolo potrebné v tejto časti odmietnuť jeho sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 S 97/2009 a jeho uznesením z 27. augusta 2010

Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ústavný súd iba konštatuje, že keďže nedospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti namietaného postupu a uznesenia krajského súdu v súvislosti s namietaným porušením základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, a čl. 48 ods. 2 ústavy, nemožno tento postup a rozhodnutie kvalifikovať ako arbitrárne ani v súvislosti s namietaným porušením čl. 47 ods. 3 ústavy (IV. ÚS 368/2010).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (obdobne napr. III. ÚS 83/09 a IV. ÚS 294/2010).

3. K namietanému porušeniu základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 S 97/2009 a jeho uznesením z 27. augusta 2010

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, ku ktorému malo dôjsť tým, že *„súd nesplnil ani len zákonnú povinnosť riadne a včas ma poučil o procesných právach a povinnostiach a dať mi reálnu možnosť na ich uplatnenie pred meritórnym rozhodnutím“*.

Z hľadiska možného porušenia základného práva na právnu pomoc zaručeného v čl. 47 ods. 2 ústavy ústavný súd uvádza, že čl. 47 ods. 2 ústavy zakotvuje právo na to, aby sa každý mohol nechať zastupovať kvalifikovaným právnym zástupcom, ktorý účastníkovi poskytne právnu pomoc v prípadoch, ktoré si takúto pomoc vyžadujú. Hlavný význam základného práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v čl. 47 ods. 2 ústavy (súdy, iné štátne orgány, orgány verejnej správy) majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkovi, v danom prípade sťažovateľovi, aby v konaní pred nimi využíval právnu pomoc. Pri takomto vymedzení označeného základného práva k jeho porušeniu podľa názoru ústavného súdu v danom prípade zjavne nedošlo. Sťažovateľ ani nenamieta, že by v akejkoľvek súvislosti nebolo rešpektované jeho právo dať sa v súdnom konaní zastupovať zvoleným právnym zástupcom. Z obsahu sťažnosti ani z vyžiadanej spisovej dokumentácie rovnako ústavný súd nezistil, že by sťažovateľ v konaní proti nečinnosti žalovaného ústavu vo veciach podaných odvolaní proti disciplinárnym trestom z 8. marca 2006 a 17. marca 2006, vedenom krajským súdom pod sp. zn. 21 S 97/2009, žiadal tento súd o ustanovenie zástupcu z radov advokátov na konanie vo veci.

V konaniach v správnom súdnictve musí byť žalobca v zmysle § 250a OSP zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec

(člen), ktorý zaňho na súde koná; to neplatí vo veciach, v ktorých je daná vecná príslušnosť okresného súdu, alebo ak ide o preskúmanie rozhodnutia a postupu vo veciach zdravotného poistenia, sociálneho zabezpečenia vrátane nemocenského poistenia, dôchodkového zabezpečenia, štátnych sociálnych dávok, sociálnej pomoci a poistenia v nezamestnanosti, aktívnej politiky trhu práce a garančného fondu, poskytovania zdravotnej starostlivosti, vo veciach priestupkov (čo je aj prípad sťažovateľa, pozn.) a vo veciach azylu a doplnkovej ochrany.

Pokiaľ podľa sťažovateľa spočíva porušenie jeho základného práva na právnu pomoc v konaní pred krajským súdom podľa čl. 47 ods. 2 ústavy v nesplnení poučovacej povinnosti zo strany krajského súdu v zmysle § 5 OSP, ústavný súd poukazuje na to, že táto všeobecná poučovacia povinnosť súdu sa týka iba podmienok, spôsobu a účinku výkonu práv a povinností účastníkov konania procesnej, nie hmotnoprávnej povahy. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že účelom uplatnenia každého procesného práva je zabezpečiť ochranu konkrétneho materiálneho práva, resp. domôcť sa svojho materiálneho práva (nároku), a poukazuje na právny názor vyslovený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého účastník sa na súd neobracia so žiadosťou o ochranu jednotlivého procesného oprávnenia, ale vždy so žiadosťou o ochranu takého svojho práva, ktoré má materiálnu povahu alebo procesnú povahu s materiálnym dopadom na jeho právne postavenie (m. m. II. ÚS 307/06).

Ústavný súd po oboznámení sa s vyžiadaným spisom krajského súdu sp. zn. 21 S 97/2009 konštatuje, že z jeho obsahu skutočne nevyplýva, že krajský súd si vo vzťahu k sťažovateľovi splnil povinnosť v zmysle § 5 OSP, ale na druhej strane konštatoval, že tento nedostatok s prihliadnutím na charakter namietaného súdneho konania (konanie proti nečinnosti správneho orgánu v súvislosti s rozhodovaním o disciplinárnych priestupkoch počas výkonu väzby, ako aj skutočnosť, že v tomto konaní príslušný súd rozhoduje v zmysle § 250t ods. 4 bez pojednávania uznesením) nemá takú povahu ani dôsledky takej intenzity, že by mohol spôsobiť namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 47 ods. 2 ústavy. V danom prípade totiž tento nedostatok v postupe krajského súdu zjavne nemožno podľa názoru ústavného súdu dávať do príčinnej súvislosti s rozhodnutím

o uplatnenom nároku sťažovateľa (zamietnutie žaloby proti nečinnosti žalovaného ústavu). Navyše, z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že o svojich procesných právach bol sťažovateľ poučený žalovaným správnym orgánom.

Ústavný súd preto dospel k záveru, že medzi sťažovateľom namietaným porušením základného práva zaručeného v čl. 47 ods. 2 ústavy a postupom a rozhodnutím krajského súdu v napadnutom konaní neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala, že v danom prípade došlo k jeho porušeniu, a preto aj v tejto časti sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

4. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 26 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 S 97/2009 a jeho uznesením z 27. augusta 2010

Porušenie základného práva podľa čl. 26 ods. 1 ústavy, ktoré zaručuje slobodu prejavu a právo na informácie sťažovateľ namieta z rovnakých dôvodov, ako porušenie svojho základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy.

Ak ústavný súd dospel k záveru, že namietaným postupom a uznesením krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu jeho základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, tak to isté platí aj o základnom práve podľa čl. 26 ods. 1 ústavy, ktoré má materiálnu povahu. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného (materiálneho) charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 26 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 26 ods. 1 ústavy by bolo teda možné uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv,

resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (napr. II. ÚS 78/05 alebo IV. ÚS 326/07).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol aj túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa s ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2011